

РЕШЕНИЕ

№ 755

гр. Бургас, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ФИЛИП СТ. РАДИНОВ

при участието на секретаря ИРИНА Т. МАНОЛОВА
като разгледа докладваното от ФИЛИП СТ. РАДИНОВ Гражданско дело № 20232120107003 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава тринадесета от ГПК.

Образувано е предявени от К. Г. М. и З. Г. Г. против община С**, положителни установителни искиове **с правно основание чл. 124 ал. 1 от ГПК** за установяване в отношенията между страните, че ишците са собственици на новообразуван имот *** по плана на новообразуваните имоти на зоната по пар. * от ЗСПЗЗ, землище на с. К****, с площ 2259 кв. м. при граници: изток – улица, запад – главен път гр. Б** – гр. М****, север – НИ № ** и НИ № ** и юг – НИ № **, ведно със изградената в него масивна жилищна сграда с площ 51 кв. м., обозначена с инициали *** в скица № **/07.04.2023 г., издадена от дирекция „УТИПЕП“ при община С**, нахождяща се на л. 7 от делото, **въз основа на наследяване.**

Твърди се, че ишците са придобили имота по наследство от баща си Г. Г., починал на *** г., който го е придобил от своя баща въз основа на неформален договор за дарение, от който момент е започнал да владее имота. Сочи се, че в разписния лист на с. К**** за регулационния план на селото от 1986 г. имотът е отразен като дворно място – имот *** и е записано на името на Г.. Изложено е, че имотът е земеделска земя попадаща в зоната на пар. * от ЗСПЗЗ, но не е отчуждаван или включван в ТКЗС, ДЗС, АПК, поради което и не е губил селищния си характер и за него не е подавано заявление за възстановяване. По повод дадени от съда указания, с молба № 9102/29.02.2024 г. ишците са уточнили, че твърденията им са, че процесния имот е придобит по давност от техния баща Г. Г., а ишците са го придобили по наследство, след неговата смърт.

Направено е искане за уважаване на предявените искиове.

Претендира се присъждането на съдебно – деловодни разноски, за които е представен списък по чл. 80 от ГПК.

В законоустановения срок по чл. 131 ал. 1 от ГПК, ответникът не е депозирал отговор

на исковата молба.

В съдебното заседание, чрез процесуалния си представител, ищците поддържат предявените искове.

В съдебното заседание, чрез процесуалния си представител, ответникът изразява становище по същество.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

От представеното по делото удостоверение за наследници на Г. М. Г. е видно, че същият е починал на **** г., като е оставил наследници по закон – преживялата си съпруга Д. Н. Г., починала на **** г. и децата си К. Г. М. и З. Г. Г..

Представено по делото е скица № ***/07.04.2023 г., издадена от дирекция „УТИПЕП“ при община С** на имота и находящата се в него сграда, обозначена с инициали *** /л. 7/.

От приетото по делото заключение по назначената съдебно-техническа експертиза на в.л. И. В. /л. 39/ се установява, че по регулационния план на с. К*** от 1986 г. процесният имот фигурира с пл. № *** и площ 2259 кв.м., в него е изградена „вила“ с площ 51 кв.м., същият е извън регулация и попада в зоната по пар. * от ЗСПЗЗ, заграден е и като негов собственик е вписан Г. М. Г.. За имота няма данни в общинската документация, да е включван в ТКЗС или друга кооперация, като с оглед параметрите му и не би могъл да се обработва с механизация, присъща за ТКЗС и ДЗС. Изготвен е план за новообразуваните имоти, одобрен със Заповед № РД-09-302/14.07.2004 г., в който имотът е получил пл. № ** с площ 2259 кв.м. и с „вила“ с площ 51 кв.м., при граници: изток – улица, запад – главен път гр. Б** – гр. М***, север – ПИ ***,***, юг – ПИ – ***, като имотът е посочен с границите и застрояването, които са посочени и в плана за регулация от 1986 г., но като негов собственик е записано „Неидентифициран собственик“. Понастоящем имотът продължава да е заграден, в двора му има насаждения, а сградата се ползва за живеене. В съдебното заседание от 26.03.2024 г., на зададен въпрос вещото лице отговаря, че причината първоначално като собственик на имота да е записано името на Г. М. Г., а впоследствие това да е променено в „Неидентифициран собственик“ вероятно е в това, че когато са изработвани плановете е работено с наличната информация, но всеки собственик е следвало да отиде на място и да провери дали е вписан и ако за имота никой не е отишъл са го записали на „Неидентифициран собственик“.

По делото е разпитан свидетелят Д. Б., от чийто показания се установява, че процесният имот се намира в с. К**, на изхода за гр. М***. Установява се, че чичо Г. /за когото се уточнява, че е баща на ищците/ е завлядал имота след 1980 г. и го е владял в този му вид – с ограда и вила в него около 20 – 30 години.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достига до следните **правни изводи**:

Предявени са искове с правно основание чл. 124 от ГПК.

Правният интерес от предявяване на исковите е обусловен от твърденията на ищците, че процесният имот попада в зона по пар. * от ЗСПЗЗ и има статут на земеделска земя, поради което може да бъде придобит от ответника на основание чл. 19 от ЗСПЗЗ. Като самостоятелно основание пораждащо правен интерес е посочено обстоятелството, че ответникът е отказал издаването на заповед за признаване на ищците за собственици на имота. Освен това, от доказателствата по делото се установява, че по регулационния план на с. К*** от 1986 г. имотите са записани на името на наследодателя на ищците, а впоследствие при приемане на план за новообразуваните имоти процесните имоти са записани на „неидентифициран собственик“, което на самостоятелно основание може да бъде третирано, като оспорване на собствеността на ищците. По изложените съображения,

съдът приема, че предявените искове са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

За успешното провеждане на предявените установителни искове за собственост с правно основание чл. 124 ал. 1 от ГПК, в тежест на ишците е да установят в условията на пълно и главно доказване, че праводателят им, е владял необезпокоявано имота и сградата, считано от заявената в исковата молба дата до неговата смърт, като е демонстрирал пред всички останали лица намерението да владее имота за себе си, както и че възникналото след смъртта му наследствено правоприемство в полза на ишците. В тежест на ответника е да установи противопоставимо негово право на собственост, както и наведените от него правоизключващи възражения, от които черпят благоприятни за себе си правни последици.

От неоспореното и прието по делото заключение на вещото лице по възложената съдебно – техническа експертиза се установи, че процесните имоти – поземлен имот и построената в него сграда /вила/, са идентични с съществувалите по регулационния план на с. К**** от 1986 г. имот с пл. № *** и площ 2259 кв.м. и изградената в него „вила“ с площ 51 кв.м., като същите са посочени и в същите граници. В съдебното заседание от 26.03.2024 г., на зададен въпрос вещото лице отговаря, че причината първоначално като собственик на имота да е записано името на Г. М. Г., а впоследствие това да е променено в „Неидентифициран собственик“ вероятно е в това, че когато са изработвани плановете е работено с наличната информация, но всеки собственик е следвало да отиде на място и да провери дали е вписан и ако за имота никой не е отишъл са го записали на „Неидентифициран собственик“. Съдът дава вяра на заключението, доколкото същото не е оспорено от страните.

За установяване на твърдението, че процесните имоти са придобити по давност от бащата на ишците са ангажирани гласни доказателства, чрез разпита на свидетел, от чийто показания се установи, че чичо Г. /за когото се уточнява, че е баща на ишците/ е завладял имота след 1980 г. и го е владял в този му вид – с ограда и вила в него, около 20 – 30 години. Съдът кредитира депозираните от свидетеля показания, тъй като същите са обективни и основани на непосредствени впечатления. Следователно налице е обективната предпоставка на придобивната давност по чл. 79 ал. 1 от ЗС – имотът да е владян 10 години. От показанията на свидетеля се установи, че имотите са завладяни след 1980 г. При оценка на показанията на свидетеля в съвкупност с заключението на вещото лице, от което се установи, че към момента на регулационния план на с. К**** от 1986 г. имотите са били записани на името на наследодателя на ишците се стига до извод, че Г. Г. е влязъл във владение на имотите и същите са оградени най-късно 1986 г. и следователно срокът на придобивната давност е изтекъл през 1996 г. Субективната предпоставка – намерението за своеене и манифестирането □ пред трети лица, съдът приема за установена от една страна, поради обстоятелството, че се установи, че още към 1986 г. имотът е бил ограден и в него е живеел бащата на ишците. Че към този момент имотът /с вилата в него/ са били оградени личи недвусмислено от показанията на разпитания по делото свидетел, който посочва, че този имот се владее от наследодателя на ишците във същия вид, в който съществува и към днешна дата. Ограждането на имота недвусмислено сочи за наличие на намерение за своеене на имота и манифестира това пред всички трети лица, в т. ч. и пред ответника. От свидетелските показания се установи и че не е известно някой да се е противопоставял на владението, осъществявано от бащата на ишците. От друга страна, ответникът не е депозирал отговор на исковата молба, с който да оспори твърдяното от ишците владение, осъществено от техния баща в изискуемия от закона период, както и намерение за своеене, включително не са ангажирани каквито и да е доказателства в тази насока. По тези съображения, съдът приема, че в полза на бащата на ишците е изтекла 10 годишна придобивна давност и същият е придобил правото на собственост върху процесните имоти.

От представеното по делото удостоверение за наследници на бащата на ишците се установи, че същият е починал и е оставил след смъртта си, единствени наследници – неговите дъщери, ишци по настоящото дело. Следователно същите са придобили процесните имоти вследствие възникналото наследствено правоприемство по чл. 5 ал. 1 от

ЗН.

Така мотивиран, съдът намира, че с оглед разпределената доказателствена тежест, ишците установиха по пътя на пълно и главно доказване правата си върху процесните имоти, а ответниците не доказаха противопоставимо право на собственост, поради което предявените иски за собственост са основателни и следва да бъдат уважени.

С оглед изхода на спора, отправеното своевременно искане и представените доказателства и на осн. чл.78, ал.1 ГПК, в полза на ишците се полага присъждането на направените съдебно – деловодни разноски. По делото са представени доказателства за заплатена държавна такса в размер от 50 лева, депозит за съдебно – техническа експертиза в размер от 300 лева и адвокатски хонорар в размер от 1000 лева. Това налага да бъде разгледано направеното в съдебното заседание от 26.03.2024 г., от процесуалния представител на ответника, възражение за прекомерност на претендираното от ишците адвокатско възнаграждение. Като съобрази, че делото не представлява фактическа и правна сложност надхвърляща тази по други дела от този вид, тъй като не са събирани множество доказателства, не са разпитвани многобройни свидетели, не е прилагана изменена нормативна уредба или международни норми, съдът приема, че възражението е основателно и претендираното от ишците адвокатско възнаграждение следва да бъде редуцирано до установения в чл. 7 ал. 2 т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимален размер. По делото е представено удостоверение за данъчна оценка на имотите, която общо за двата имота – земя и вила, възлиза на 4135,30 лева. Следователно минималното адвокатско възнаграждение, изчислено по реда на чл. 7 ал. 2 т. 2 от Наредбата, е в размер на 713,53 лева. Предвид това, ответникът следва да заплати на ишците сторените по делото разноски в общ размер от 1063,53 лв., от които 50 лв. за държавна такса, 300 лв. за депозит за експертиза и 713,53 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между ишците К. Г. М., ЕГН ***** с адрес гр. Б**, ж.к. ** и З. Г. Г., ЕГН ***** с адрес гр. Б**, ж.к. ** и ответника община С**, булстат: **** със седалище и адрес на управление гр. С**, ул.**, че ишците са собственици на новообразуван имот *** по плана на новообразуваните имоти на зоната по пар. * от ЗСПЗЗ, землище на с. К****, с площ 2259 кв. м. при граници: изток – улица, запад – главен път гр. Б**** – гр. М****, север – НИ № ** и НИ № *** и юг – НИ № ****, ведно със изградената в него масивна жилищна сграда с площ 51 кв. м., обозначена с инициали *** в скица №****/07.04.2023 г., издадена от дирекция „УТИПЕП“ при община С**, находяща се на л. 7 от делото, **въз основа на наследяване, на основание чл. 124 от ГПК.**

ОСЪЖДА община С**, булстат: *** със седалище и адрес на управление гр. С**, ул. ** **да заплати** на К. Г. М., ЕГН ***** с адрес гр. Б**, ж.к. ** и З. Г. Г., ЕГН ***** с адрес гр. Б**, ж.к. ** **сумата от 1063,53 лева,** /хиляда шестдесет и три лева и петдесет и три стотинки/, представляваща сторени по делото разноски, **на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК.**

Решението подлежи на обжалване пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____